

мыслите облѣчени съ законното и неотемлемото право да му заповѣдате, защото това ужасно заблужденіе, въ което ся намѣрвате, доказва чи вашійтъ духъ е убилъ вашето сърдце, и чи вый сте най-несъвършеннытъ чловѣцы! . . . . . Азъ, въ всякій случай, повече обычамъ и предпочитамъ тѣзи простотѣ на душѣтѣ нежели лъжовнытъ свѣтлины на вашѣтѣ; и ако имахъ да ви раскажа животътъ му, азъ щѣхъ да имамъ повече удоволствіе да искарамъ на явѣ кроткитѣ и трогателнытъ му части, отъ колкото достоинство имате вый да изображавате низостѣтѣ и поношеніето, въ които строгоститѣ и презрѣніята на вашитѣ социалны (общественны) поученія могатъ да го хвърлятъ.

Азъ познавахъ този младъ мжжъ и това хубаво момче, знаяхъ исторіѣтѣ имъ, защото имаха еднѣ исторіѣ, всякій чловѣкъ има своѣтѣ, и всякій бы можилъ да интересува романътъ на собственытъ си животъ, ако да го разбираше. . . Ако и селянинъ и простъ орачъ, Германъ бѣше оцѣнилъ твърдѣ добръ длѣжноститѣ си и душевнытъ си предажности. Той ми ги бѣше разказалъ простичко, ясно, и азъ ги бѣхъ чулъ съ интересъ. Като го видѣхъ да оре доста время, попытахся защо да ся не напише исторіята му, при всичко чи тя бѣ исторія толкозъ проста, толкозъ искренна и толкозъ малко